

Sygn. akt V Ka 299/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lipca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

V Wydział Karny Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący: SSO Janusz Chmiel

Sędziowie: SSO Sławomir Klekocki (spr.)

SSO Lucyna Pradelska- Staniczek

Protokolant: Monika Brzoza

w obecności - - -

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 r.

sprawy:

1. T. W.

córki S. i T.

ur. (...) w K.

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 1 kk

2. J. K. /K.- K./

córki P. i W.

ur. (...) w B.

oskarżonej o przestępstwo z art. 212 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki prywatnej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 10 lutego 2014r. sygn. akt II K 957/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżycielki prywatnej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 / dwadzieścia/ złotych oraz obciąża ją opłatą za II instancję w kwocie 60 /sześćdziesiąt/ złotych.

Sygn. akt V Ka 299/14

UZASADNIENIE

T. W. i J. K. zostały oskarżone o to, że

- sporządziły w porozumieniu z osobami trzecimi oświadczenie, dotyczące B. S., które odczytała na Radzie Pedagogicznej dnia 27 lutego 2012 r. T. W., zaś Pani J. K. opatrzyła treścią i własnym podpisem listę obecności nauczycieli. Treść tego oświadczenia pomówiła ją o to, że formułuje bezpodstawne zarzuty wobec dyrektora placówki i nauczycieli, że podważa wykształcenie pracowników, ich kompetencje i konkretne działania grona pedagogicznego, a zatem o takie postępowanie, które mogłoby narazić ją na utratę zaufania niezbędnego do wykonywania przez nią zawodu nauczyciela, tj. czynu z art. 212 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 10 lutego 2014 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim na podst. art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk uniewinnił obie oskarżone od popełnienia zarzucanego im czynu. Zasadził od oskarżycielki prywatnej B. S. na rzecz oskarżonych T. W. i J. K. po 648 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz obciążył oskarżycielkę prywatną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w wysokości 300 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielki prywatnej który zaskarżył wyrok w całości zarzucając :

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

a/ art. 7 kpk poprzez ocenę materiału dowodowego w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, wyrażający się przede wszystkim w dokonywaniu ustaleń dowolnych nie popartych żadnymi obiektywnymi dowodami w zakresie kompetencji rady pedagogicznej, a tym samym zakresu spraw rozpoznawanych przez ten organ kolegialny;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał istotny wpływ na jego treść, a wynikający z przyjęcia, iż:

a/ treść oświadczenia przygotowanego przez oskarżone nie naraża pokrzywdzoną na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności podczas gdy w oświadczeniu zarzuca się jej zachowania niemoralne i nieetyczne naruszające Kodeks Etyczny Nauczycieli;

b/ zarzuty zawarte w oświadczeniu okazały się prawdziwe podczas, gdy kontrole przeprowadzone w placówce wykazały szereg nieprawidłowości;

c/ rada pedagogiczna jest organem mającym kompetencje do rozwiązania prywatnych sporów między nauczycielami, podczas gdy organ ten może wypowiadać się wyłącznie w zakresie realizacji zadań szkoły dotyczących kształcenia, wychowania i opieki co wynika wprost z treści art. 40 ust. 1, ustawy o systemie oświaty oraz kompetencji określonych w art. 41 i 42 cytowanej ustawy;

d/ zniesławienie nie było publiczne, podczas gdy odczytane było względem całego grona pedagogicznego obecnego w radzie pedagogicznej.

W oparciu o w/w zarzuty apelujący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi i instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja pełnomocnika oskarżycielki prywatnej B. S. nie zasługuje na uwzględnienie. Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej w swojej apelacji przede wszystkim podnosi zarzut błędu w ustaleniach faktycznych. Taki zarzut byłby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach , które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki , którymi się kierował odmawiając wiary

dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Pełnomocnik oskarżycielki prywatnej w swojej apelacji powieli stanowisko oskarżycielki prywatnej, że sporządzone oświadczenie w którym m.in. zarzuca się pokrzywdzonej zachowanie niemoralne i nieetyczne naraża ją na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu nauczyciela. Ponadto apelujący twierdzi, zarzuty zawarte w pismach pokrzywdzonej potwierdziły nieprawidłowości w placówce oświatowej w której pracuje pokrzywdzona. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał dlaczego nie uznał treści oświadczenia które zostało odczytane w dniu 27 lutego 2012 r. na posiedzeniu Rady Pedagogicznej w Zespole Placówek Szkolno-Wychowawczo-Rewalidacyjnych w W. za pomawiające oskarżycielkę prywatną o takie postępowanie , które mogłoby narazić ja na utratę zaufania potrzebnego do wykonywania zawodu nauczyciela. Słusznie sąd podkreśla – wynika to z zeznań samej pokrzywdzonej jak i zeznań pozostałych świadków i wyjaśnień oskarżonych, że B. S. wielokrotnie występowała do różnych nadrzędnych nad placówką instytucji typu Kuratorium Oświaty, Starosty, Związku Nauczycielstwa Polskiego czy Państwowej Inspekcji Pracy wskazując na nieprawidłowości w jej funkcjonowaniu. Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie potwierdził zasadności tych zarzutów, jak słusznie zauważył sąd I instancji nieprawidłowości stwierdzone przez kontrole w placówce były nieznaczne. Ponadto jak wynika z zeznań świadków treść oświadczenia miała na celu odcięcie się od postępowania pokrzywdzonej która w swoich skargach występowała w imieniu Rady Pedagogicznej czy też do starosty w imieniu uczniów, rodziców i nauczycieli. Podkreślić należy, że wspomniane oświadczenie jak ustalił sąd rejonowy, co nie jest kwestionowane przez pokrzywdzoną zredagowane zostało nie tylko przez oskarżone ale również przez B. G., I. C., P. Z. i B. R.. Sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko sądu rejonowego, że oświadczenie odczytane na posiedzeniu Rady Pedagogicznej w żaden sposób nie naraziły na utratę zaufania pokrzywdzonej do wykonywania zawodu nauczyciela. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, że oskarżone swoim zachowaniem nie wyczerpały znamiona zarzucanego im czynu opisanego w prywatnym akcie oskarżenia tj. art. 212 § 1 kk. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku .Tym samym zarzuty podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Jeżeli chodzi o przepis art. 7 kpk stanowi on, iż organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie dopuścił się jak sugeruje w swojej apelacji pełnomocnik oskarżycielki prywatnej obrazy przepisów postępowania art. 7 kpk, ponieważ dokonana przez sąd rejonowy ocena zgromadzonych w sprawie dowodów była bezstronna, rzetelna i kompleksowa. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżycielki prywatnej , nie dzielając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 636 § 3 kk.